

REKTOR

Novelle Skolepigen

Illustration Åsa Harvad

*På den specielle
pigeskole hersker
der stram disciplin.
Når de unge piger
overtræder regle-
mentet, straffer den
strenge rektor dem
med spanskrøret.
En dag kaldes en
umædgørlig pige til
rektors kontor.*

Det var en hed dag i august, jeg var netop startet i en specialskole for piger i København, og de andre piger skulle prøve mig af.

Der var især én pige, Renata, som gik mig på nerverne. Hun stod altid klar med en spydig bemærkning om min fremtoning. Det var nok mit knaldsorte farvede hår, hun

var jaloux på. Selv var hun småfed og havde fregner – så hun gjorde hvad hun kunne for at håne mig og få mig ned med nakken i de andres påhør.

Jeg holdt dog hovedet højt, og gjorde mit bedste for at ignorere hendes temmelig fladpandede bemærkninger. Men en dag blev det for meget. Det var så varmt, at den påbudte plissénederdel i det grove stof klistrede ubehageligt til lårene, når man sad ned, og sveden piblede frem mellem brysterne og løb ned over maven.

Jeg satte mig på min stol da klokken ringede ind, og opdagede i det samme, at Renata stod henne ved døren, med sit sædvanlige slæng omkring sig, og grinede ondt i min retning. Så mærkede jeg det. Hele mit stolesæde var fyldt med kontaktklim, og det bandt allerede så godt, at jeg ikke kunne rejse mig.

Raseriet boblede i mit indre, og jeg skulle lige til at rive mig løs, da læreren kom ind. Alle de andre piger rejste sig med påtaget lydighed og hilste godmorgen – kun ikke jeg, hvilket læreren straks bemærkede. Han kom ned til min plads og stirrede vredt på mig.

”Nå, så man finder ikke grundlag for at rejse sig, når læreren kommer ind”, sagde han, og tog et godt tag i mit ene øre.

Det gjorde forbandet ondt, især i betragtning af, at jeg ikke kunne rejse mig. Læreren prøvede at flå mig op i stående stilling, men jeg sad for godt fast, og selvom skammen brændte i mit ansigt, og pigerne fniste ondsksfuldt, ville jeg ikke for alt i verden ud med, hvorfor jeg ikke kunne rejse mig fra stolen. Med det resultat, at læreren blev rasende.

”Efter timen kan du gå op til rektor og se, hvad dér venter dig”, skreg han, og kastede meddelelsessedlen på bordet foran mig.

Resten af timen foregik i relativ ro og orden – og da læreren forlod lokalet, tilkastede han mig et sadistisk grin. Jeg tog en saks fra pulten foran mig, og klippede mig selv løs fra stolesædet, hvor en ordentlig las af min nederdel blev hængende. Pigerne hvinede af grin, da jeg måtte rejse mig, delvist afklædt, og gå skammens vej igennem lokalet, med den ene balle stikkende ud under min iturevne kjole. Da jeg passerede Renata, sendte jeg hende et lynende blik, der sagde:

”Du kan bare vente dig ...” og skred ud med knejsende hoved.

Rektor var allerede orienteret. Da jeg viste mig på hans kontor, sagde han med skarp stemme:

”Luk døren” fra sin plads bag skrivebordet.

Udtrykket i hans i forvejen mørke øjne var ikke til at tage fejl af, og det sædvanlige milde, ja muntre udtryk i hans kønne ansigt og væsen, som bedårede kvinderne på stribe, var nu helt væk.

Jeg havde fra starten bemærket, at rektor var en smuk mand, men ak, så ganske uopnåelig for en simpel skolepige som mig. Derfor lod situationen mig ikke upåvirket, så meget desto mere, som at en hård straf sikkert ventede. Jeg var ganske fortrolig med at få smæk, men skævede alligevel usikkert til spanskrøret, som lå klar tværs hen over rektors skrivebord. Han kiggede hvast på mig fra sin plads bag bordet.

”Jeg har hørt at du var ulydig i lektor Petersens time, og nægtede at rejse dig op”.

Jeg sagde ingenting, men stod med nedslagent blik.

”Nu vil jeg give dig chancen for at fortælle din version, så retfærdigheden sker fyldest”, fortsatte han, næsten venligt.

Jeg kiggede taknemmeligt på ham, men tav. Er der noget, jeg altid har hadet, er det stikkeri. Og det her var en sag mellem mig og Renata. Hun skulle tidsnok få sin straf – og jeg glædede mig.

Rektor sad afventende. Da han så, at intet skete, sukkede han, næsten sørgmodigt, og greb spanskrøret. Slog prøvende et par susende slag i luften og rejste sig.

”Jeg ser, at du er blevet stum. Men måske du vil fortælle mig, hvad der sker med ulydige skolepiger her i etablerementet”.

”De får smæk”, svarede jeg kækt og kiggede ham lige ind i øjnene.

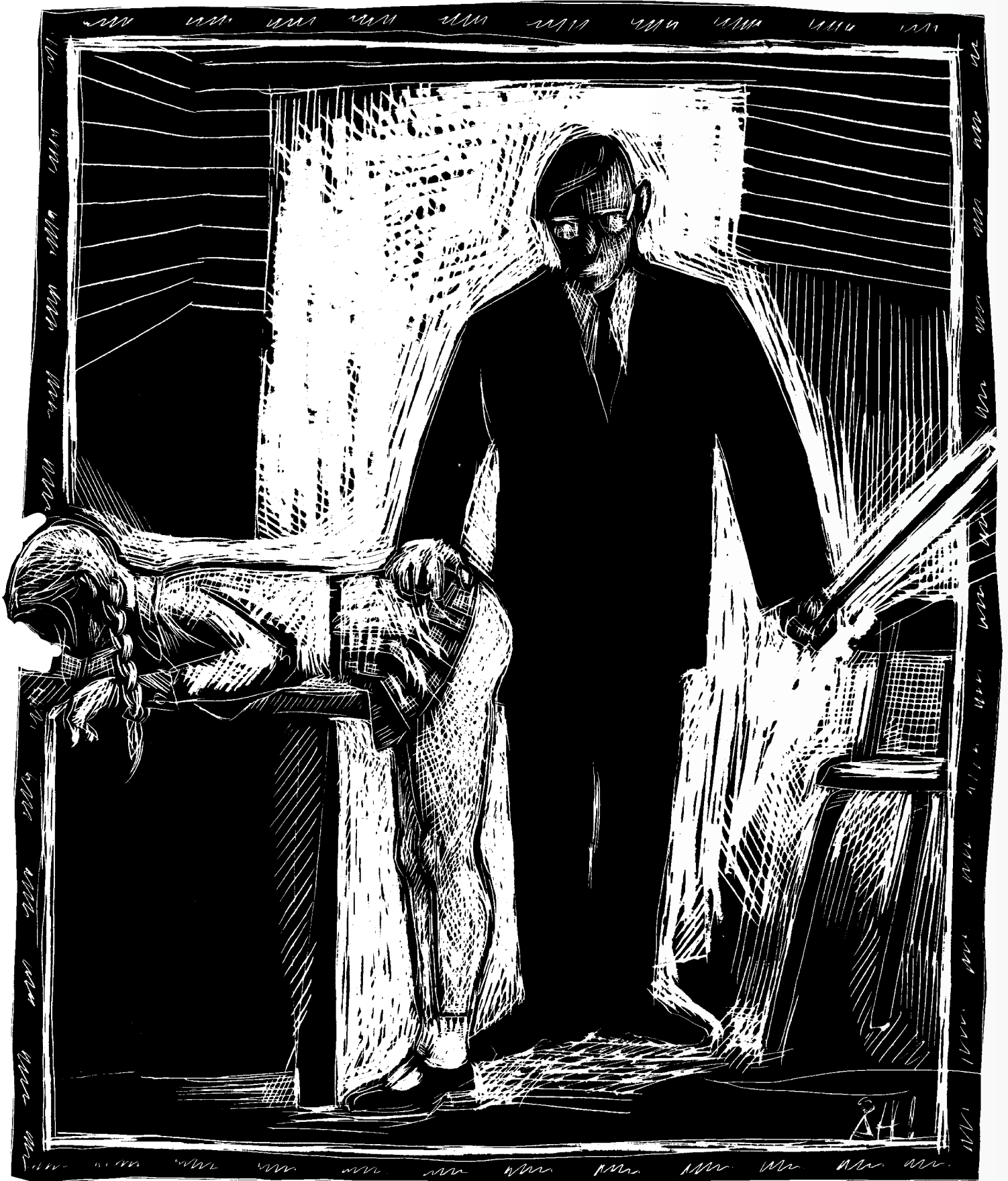
”Korrekt svar”, sagde han, og spurgte hvor mange slag, jeg syntes jeg skulle tildeles.

Jeg svarede, at jeg mente ti måtte være passende for min relativt beskedne forseelse. Han lo blot og tog mig om hagen – jeg må erkende, at jeg blev helt blød i knæene, da jeg kiggede ind i de varme brune øjne, som der var kommet et forunderligt spil i – så sagde han:

”Du får 20 – her beklikker man ikke ustraffet lærerens autoritet”.

Så smældede hans stemme pludselig: ”Buk dig!”

Jeg adlød, bukkede mig ind over skrivebordet og lagde albuerne tilrette på hans skriveunderlag i smukt grønt læder. Han havde ikke behøvet at løfte op i kjolen, der jo var en las bagpå, men han bemærkede blot:

”Jeg ser, du også er ureglementeret påklædt” og trak uden videre omsvøb trusserne af mig.

”Jeg vil ikke høre dig kny”, lød hans stemme advarende, inden det første slag faldt, hen over begge balder.

Jeg sagde ikke en lyd, selvom det sved slemt, men koncentrerede mig om smerten og det næste slag, der kom hurtigt efter det første, men denne gang hårdere. Det var som om luften blev slået ud af mig og jeg gispede.

Jeg mærkede rektors hånd på min ryg presse mig længere ned over bordkanten, og jeg lagde kinden ned på bordet – når jeg nu lå her, kunne jeg ligeså godt prøve at slappe af og få det bedste ud af det ...

Spanskrøret svirpede igennem luften og ramte øverst på højre balle – rektor stod til venstre for mig, så højre balle ville blive mest medtaget.

”Av for...!” røg det ud af mig, og rektor reagerede prompte. ”Hvad var det...! Sagde jeg ikke, at du ikke måtte kny!”

Inden jeg kunne nå at svare, svirpede tre hårde slag mod min ende hurtigt efter hinanden. Jeg kunne ikke nå at opfange smerten, før det næste kom, hårdere end de foregående. Min vejtrækning var hurtig og overfladisk, mit hjerte stod og dunkede i halsen.

Det brændte og sved, og smerten fra de næste slag var næsten uudholdelig. Rektor lagde virkelig ikke fingrene imellem, og selvom jeg før havde smagt spanskrøret, var det intet imod denne omgang. Han lod mig trække vejret et kort øjeblik, før han atter tog fat – de sidste fem slag i en serie på ti faldt hurtigt efter hinanden, og han lagde alle kræfter i. Ved det tiende slag undslap der mig et hulk og jeg vred mig. Han lagde spanskrøret fra sig og trak mig op i stående stilling.

”Nu vil jeg gerne høre dig sige tak”, sagde han, og kiggede alvorligt på mig.

”Tak – hr. rektor” hulkede jeg, og han trak mig pludselig ind i sine arme og stod og holdt om mig, mens han strøg mig over håret.

Tårene løb ned over mine kinder og min bagdel var ét stort dunkende og svidende mareridt, men snart bredte en ekstatiske lystfølelse sig i mit skød, og min hulken forvandlede sig til dybe suk og støn.

”De næste ti slag får du i næste uge, når din ende er helet” sagde rektor, og sendte mig med et venligt klaps hen i skammekrogen.

Her kunne jeg stå, med ryggen – og en meget stribet og op-

hovnet bagdel – ud i kontoret, til skue for enhver, der måtte stikke hovedet ind – og tænke over min opførsel den næste times tid.

Rektor forlod kontoret og lod døren stå halvåben – jeg turde ikke bevæge mig, men tænkte med rædsel på de sekretærer og lærere, der ville kunne kigge ind og se mig stå dér, til skue i ydmygelse på rektors kontor.

Da rektor kom tilbage, lukkede han døren bag sig og sagde med en venlig stemme:

”Vend du dig bare om, min pige”.

Jeg adlød, og han bød mig komme hen til bordet, hvorpå han havde lagt en pakke i silkepapir. Idet han selv satte sig bag skrivebordet og eftertænksomt stillede spanskrøret væk, sagde han: ”Den er til dig”.

Mine øjne må have strålet, da jeg åbnede pakken, i hvert fald havde den smukke rektor svært ved at skjule et varmt smil, som han sad dér og betragtede mig. Inden i var der en smuk og splintrende ny nederdel i sort satin – helt efter skolens forskrifter, men langt smukkere end dem i groft stof, som alle gik med. Jeg tog den på og den passede perfekt.

”Tak”, stammede jeg og kiggede forfjamsket på ham.

”Det er en speciel gave til en speciel pige” sagde han og rejste sig.

Han kom hen og strøg mig over kinden, og sagde så:

”Gå nu ud med hævet hoved og vær stolt af din straf – og så vil jeg gerne se dig her på mit kontor på næste mandag”, og med disse ord sendte han mig ud af døren.

Da jeg gik ned ad gangen hen mod klasseværelset, var det med en følelse af stolthed over mine striber i enden, som sved og bed, så det var en ren lyst. Stoffet fra min nye nederdel smøg sig om min bare røv og kølede smerten.

Da jeg kom forbi pigetoiletterne, så jeg til min store forbløffelse Renata, som jeg i mellemtiden havde glemt alt om, ligge nøgen på hænder og knæ med et hundehalsbånd på og skrubbe fliserne rundt om pedal-lokummerne. Den kvindelige præfekt så til og slog en ridepisk mod håndfladen. Det var et syn for guder.

Renatas ansigt var hovent og blakket af gråd, og der sad et par solide røde striber bag på hendes fede lår. Hendes rødmaledede mund blævrede af ydmygelse og skam, og jeg fik næsten ondt af hende. Men det bithchy blik fra hendes små griseøjne fik mig på andre tanker. Jeg smilede da jeg fortsatte ned ad gangen mod klassen. Måske var der alligevel retfærdighed til.

Jeg glædede mig allerede til at møde på rektors kontor i næste uge.

